

Anderhalf uur bezinning in de kerk, maar wel met een bigband en accordeon

© Fred Debrock

Ze speelden in een kerk, maar het waren toch vooral de ingetogen composities van Bert Joris en de accordeon van Philippe Thuriot die van het concert van het Brussels Jazz Orchestra een bijwijlen sacraal gebeuren maakten.

Peter De Backer

Zondag 7 april 2024 om 16:40

Looking within van het Brussels Jazz Orchestra, gezien op 06/04 in de OLV van Bijstandkerk (Aalst). Nog te zien op 13 april in Aarschot en op 26 april in Zaventem (meer data volgen).

★★★★☆

Geen podium in de Aalsterse OLV-Bijstandkerk zaterdagavond. De muzikanten hadden niet postgevat aan het altaar, maar wel in de zijbeuken, rondom het publiek dat op de kerkstoelen in het middenschip een volstrekt origineel concert van het Brussels Jazz Orchestra zou meemaken. Zonder piano, gitaar of drums, maar met accordeonist Philippe Thuriot als gast, in de première van *Looking within*, een programma met nieuwe composities van Bert Joris, die tot introspectie uitnodigen.

Ze dompelden het publiek onder in een ingetogen sfeer, zonder de forse uithalen die we van een bigband gewend zijn. Zo dempten de vier trompettisten hun instrument of kozen ze voor de bugel (met iets zachtere klanken), speelde leider en altsaxofonist Frank Vaganée ook dwarsfluit, en bepaalde vooral ook Thuriot met zijn accordeon de klankkleur - die paar minuten dat hij helemaal alleen speelde (en zichzelf neuriënd begeleidde) waren zelfs het hoogtepunt van de avond.

De composities van Joris riepen herinneringen op aan het werk van de befaamde Gil Evans en balanceerden op de grens van klassiek en jazz. Zonder ritmesectie was het vooral de contrabas van Bart De Nolf die de muziek aan elkaar bond, en dat lukte prima. Als een van de blazers soleerde, ging die even op een andere plaats staan, om de klank meer in evenwicht te brengen. Zo kon je plots trompetklanken van helemaal achteraan in de kerk horen opduiken.

Allicht hadden de mensen die in het midden zaten de beste klankervaring, maar zelfs wie vlak voor een blazerssectie zat, hoefde de handen niet op de oren te leggen. En kon toch ook alles aan de overzijde van de kerk goed volgen – de galm die zo'n grote ruimte meebrengt, was bijna een extra instrument. Joris heeft in zijn composities duidelijk rekening gehouden met de setting van deze reeks optredens.

“Er zijn zoveel kerken in ons land en ik vond dat we daar iets mee konden doen”, zei Vaganée na afloop. “We willen elke keer op een andere manier te werk gaan: een bigband kan zoveel meer dan wat veel mensen denken.”

Looking within wil de luisteraar een moment van bezinning bieden, en dat is zaterdag duidelijk gelukt, gezien de enthousiaste reacties na het vrij korte (75 minuten) maar intense concert. “Het was voor iedereen wat wennen, ook voor het publiek”, aldus Vaganée. “Maar uiteindelijk liep alles vlot. Een dame vertelde me zelfs dat ze tot tranen toe ontroerd was.”

Lees ook

[+ BJO en Wynton Marsalis brengen Toots tot leven >](#)